

[Holge Larsen.]

endnu mere til ære, om han helt havde undladt at antyde noget sådant, og jeg gad dog vide, om det ærede medlem hr. Poul Møller ikke har forstået lidt mere af forholdet, end hans artikel lader formode. Det er ikke ukendt, at der i mange år har været forskellige opfattelser af fradragsreglen i det radikale venstres vælgerkorps; sådanne forskellige opfattelser findes jo i alle partier. Det har for det radikale venstre ligget sådan, at de yngre grupper af partiets vælgere stort set har været enten lidenskabsløse over for spørgsmålet eller har ønsket fradragsreglen afskaffet i forbindelse med en sanering af alle de mange fradrag på selvangivelsen og sammen med en nedsættelse af skatteprocenten og en forenkling af hele vort skattesystem. De ældre grupper i partiets vælgerkorps har derimod ønsket skattefradragsreglen bevaret. Det siger sig selv, at der kan findes afvigelser fra denne opdeling, men stort set rammer den forholdene, og ganske den samme opfattelse hos yngre og ældre vil man finde i andre partier — også hos de konservative og venstre. Hverken det ærede medlem hr. Poul Møller eller det ærede medlem hr. Erik Eriksen kan stå frem her og sige, at deres vælgerkorps udelukkende tæller tilhængere af skattefradragsreglens bevarelse. Man skal gøre sig klart, at der er en delingslinje i alle partier, en delingslinje, der for en væsentlig del er generationsbestemt. På det radikale venstres landsmøde i år trådte den yngre generations synspunkt stærkere frem end før. Er det ærede medlem hr. Poul Møller mon helt sikker på, at man ikke ville kunne opleve noget tilsvarende på et konservativt landsrådsmøde?

Om hvad var det så, det radikale venstres landsmøde sagde i sin udtalelse? Det sagde, at dette gamle stridsspørgsmål om skattefradragsreglen nu burde finde sin løsning med de fornødne garantier for skatteyderne, og at vælgerne gennem en vejledende folkeafstemning kan give et præcist svar på et enkelt, klart formuleret spørgsmål: ønsker De skattefradragsreglen bevaret, eller ønsker De den ophævet? Vi ved jo, hvordan alle diskussioner om en virkelig skattereform altid er begyndt med: hvad med skattefradragsreglen? Og dér er de hidtil også endt. Får vi derimod en klar tilkendegivelse af, hvad der er flertal for blandt væl-

gerne, kan vi gå i gang med reformen med skattefradragsreglen bevaret, hvis det ønskes, eller uden skattefradragsreglen, hvis der er flertal for det. Det er for mig helt uforståeligt, at det skulle være forkert eller angribeligt i politisk henseende at foreslå, at man bad landets vælgere udtale sig om en sag, som de dog er de rette til at udtale sig om.

Landsmødeudtalelsen indeholdt også en anbefaling af en realitetsbehandling af kildeskattens indførelse. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har i den forbindelse talt om „atter en bastion, der opgives“. Jeg kender nu ikke andre bastioner i denne forbindelse end den: hvad er det mest hensigtsmæssige for skatteyderne? Er det for skatteyderne mere hensigtsmæssigt, at skatten erlægges samtidig med, at indkomsten erhverves, eller at den betales 1½, 2, ja, måske endda op til 3 år efter, at indtægten er tjent? Det er problemet, og jeg erkender, at det for mange ikke er noget særligt problem; det gælder navnlig folk med faste eller konstante eller jævnt stigende indtægter og folk, som via afskrivninger og henlæggelser kan regulere deres indkomst, så den er nogenlunde ensartet år for år. Men man skal ikke overse, at når samfundet industrialiseres mere og mere og flere og flere bliver lønmodtagere med risiko for svingninger i indkomsterne, f. eks. som følge af usikkerhed i beskæftigelsen, kan problemet om skattebetaling blive af en anden størrelsesorden, og så kan det være en betryggelse, at skatten betales samtidig med, at indkomsten tjenes. Det er oplagt, at dette særlig gælder under sygdom eller i tilfælde, hvor hustruen opgiver sit erhverv en tid, mens børnene er små og kræver pasning. Endelig er der jo også en del skatteydere, hvis indkomster er af en så beskeden størrelsesorden, at relativt små, uventede udgiftsposter kan bringe et budget ud af balance, så at de let kommer i restance med skatten. For dem vil en kildeskat afgjort være en fordel.

Man skal således ikke se bort fra, at der er en hel del sociale hensyn, der taler for kildeskatten. Vi ved jo også alle sammen, at betænelighederne ved kildeskatten først og fremmest ligger i den formodede større administration hos stat og kommuner og hos erhvervene, og spørgsmålet bliver, om det er muligt at finde en så enkel admini-